

[L. D. Rasmussen.]

Fald mindre sagkyndige Domsmagt skal træffe Afgørelse. Det er, forekommer det mig, at paalægge Domsmagten et Ansvar, som er alt for stort, og jeg nærer da heller ikke Tvivl om, at det i Praksis vil forme sig saaledes, at Domstolene vil kræve en sagkyndig Udtalelse og lade denne være afgørende i det enkelte Tilfælde. Det er ogsaa ret ejendommeligt, at i den følgende Paragraf, den saakaldte Taabeparagraf, kræves der Lægeerklæring, før Retten afgør Sagen; men naar der altsaa er Tale om den fuldstændige Utilregnelighed, kræves der ikke nogen Forbindelse mellem Domstolene og Lægevidenskaben. Jeg haaber, det skal kunne lykkes at naa til Enighed om en Ændring, som har til Hensigt at sikre mod, at nogen utilregnelig bliver dømt, og paa den anden Side, at et Menneske, som er tilregneligt, skal kunne slippe fri for den Straf, han i Virkeligheden har paadraget sig i fuldt tilregnelig Tilstand.

§ 31, der omhandler eventuelt Frafald af Tiltale for Lovovertrædelser, begaaede af unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, er med nogle Forandringer optaget fra Udvalgets Beretning. Jeg tør med Sandhed sige, at det i Udvalget kostede megen Forhandling, megen Møje og megen Overvejelse, før der opnaaedes fuldstændig Enighed om det Ændringsforslag, der blev stillet. Stykke 3 i den af Udvalget affattede Ændring er udgaaet, men da dette Stykke maa anses for at have megen Betydning for den hurtige Ekspedition af saadanne Sager, vil jeg haabe, der vil kunne opnaas Enighed med den højtærede Minister om at genindsætte det udeladte Stykke.

Jeg kommer til at nævne Spørgsmaalet om Opretholdelsen af Tugthus som Straffart. Herom har der som bekendt baade her i Salen, i Udvalget og udenfor Rigsdagen været megen Diskussion, og jeg skal derfor ikke opholde mig nævneværdigt ved Spørgsmaalet, men jeg vil pege paa, at Gennemførelsen af Tugthus som Straf vil spare megen Indespærring, altsaa spare Tid og dermed Optagelse af Fængselslokalerne. Derved bliver det i betydelig Grad et økonomisk Spørgsmaal, og da det tilmed maa betragtes som givet, at det ikke er Indespærringens Længde, der spiller den afgørende Rolle, bør man ikke træffe en Ordning, der virker forlængende paa Straffetiden. Er en Lovovertræder modtagelig for Forbedring, er den lange Straffetid upaakrævet, og er han uimodtagelig, er den lange Indespærring uden reel og heldbringende Betydning. Og drejer det sig endelig om at værne Samfun-

det mod et farligt Individ, som man ikke ret vel tør lade gaa løs, som man siger, ja, saa har man jo efter selve Lovforslaget Sikkerhedsforvaringen, hvor Mennesker, som er farlige for den offentlige Sikkerhed, vil kunne indespærres. Jeg skal endvidere henlede Opmærksomheden paa Beretningen, som viser, at der tilsyneladende samledes et meget betydeligt Flertal for Anvendelsen af Tugthusstraf, men den største Part af dette Flertal ønskede Tugthusstraffen som en Fortsættelse af Fængselsstraffen, saaledes at Maksimum for Fængselsstraf blev 3 Aar og Minimum for Tugthusstraf 4 Aar, men den kunde stige op til 16 Aar. En saadan Ordning, som vil fremkalde mange flere Tugthusstraffe end Ordningen efter Lovforslaget af 1924, kan vi ikke tiltræde. Efter Forslaget af 1924 var nemlig de to Straffarter delvis paralleltløbende, og dette mener vi er den heldigste Ordning for Samfundet som Helhed og for Strafudstaaelsen i Almindelighed.

I § 33 træffer jeg en Bestemmelse om, at Strafanstalterne tilhører Staten eller staar under Statens Styrelse, en Bestemmelse, som det i høj Grad glæder mig at finde, da den skaber en Ensartethed med Hensyn til Strafudstaaelsen, som ikke vilde kunne sikres efter Forslaget af 1928, og da jeg betragter Strafudstaaelsen som et lige saa vigtigt Led som Indretningen af Straffeloven med forstaaende Bestemmelser overfor de forskellige Forbrydelser og den retfærdige Domsafsigtelse, siger det sig selv, at jeg er meget tilfreds med, at denne Ordning bliver bragt i Forslag.

Der knytter sig hertil en Bestemmelse i Ikrafttrædelseslovens § 19, der handler om Lempelser som en Övergang, indtil denne Ordning er endelig gennemført, og denne Bestemmelse gaar ud paa, at inden 2 Aar er gaaet, skal der forelægges Lovforslag om den endelige Ordning, saaledes at denne kan blive fuldt gennemført, naar de 2 Aar er gaaet. Denne Bestemmelse er selvfølgelig en praktisk Nødvendighed af Hensyn til de Forhandlinger, der skal føres med de forskellige Kommuner.

Jeg havde meget gerne set, at Institutionen Fængselsnævnet var blevet udeladt af Lovforslaget. Jeg kan med min bedste Villie ikke se Nyttens og endnu mindre Nødvendigheden af denne Institution. Jeg kunde tænke mig et saadant Nævn eller en saadan Domstol som een eller maaske flere Institutioner indenfor Fængselsvesenets egne Rammer til Anvendelse overfor grovere Disciplinærforsøelser fra Fangernes Side, eventuelt Mytteri, eller til Paadøm-